

або відсутньої особи не встановлено, у тому числі стосовно якої судом прийнято рішення про визнання безвісно відсутньою або померлою.

Література:

1. Загородній В.Є. Основні напрями організації роботи районних (міських) прокуратур : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.10 / В.Є. Загородній. – Одеса, 2009. – 226 с.
2. Козлов А.Ф. Прокурорский надзор в Российской Федерации : Общая часть : учеб. пособие / А.Ф. Козлов. – Екатеринбург: Изд-во УрГЮА, 1999. – 140 с.
3. Михайленко О.Р. Прокуратура України: підручн. / О.Р. Михайленко. – К.: Юрінком Інтер, 2005. – 296 с.

ЗАПИТ У СПРАВІ – ВАЖЛИВА СКЛАДОВА ЧАСТИНА ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТА

Заборовський В. В.

*кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільного права, адвокат
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»
м. Ужгород, Україна*

Відповідно до ч.2 ст. 27 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), особи, які беруть участь у справі позовного провадження, для підтвердження своїх вимог або заперечень зобов'язані подати усі наявні у них докази до або під час попереднього судового засідання, а якщо попереднє судове засідання у справі не проводиться – до початку розгляду справи по суті. А тому, одним із основних способів отримання адвокатом як представником особи доказового матеріалу по справі є реалізація ним свого права на запит. Дане право є одним із найбільш важливих та абсолютно необхідним для, без якого значно утруднюється або взагалі є неможливим надання кваліфікованої юридичної допомоги. Такий зв'язок проявляється в тому, що не виконання або неналежає виконання представником конкретної особи в тій чи іншій цивільній справі своїх процесуальних прав та обов'язків, значною мірою залежить від обсягу відомостей, якими володіє адвокат, та які можуть використовуватися як докази для підтвердження позицій свого клієнта. А формування належної та допустимої доказової бази є одним із основних чинників одержання позитивного результату по конкретній справі.

Беззаперечно, що новий Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [1] на значно вищому рівні врегулював дане питання, оскільки праву на адвокатський запит вже присвячена значна за розмірами стаття 24. В даному нормативному акті вже чітко розкривається зміст терміна «адвокатський запит», за яким адвокатський запит – письмове звернення адвоката до органу державної влади, органу місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб, підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності та підпорядкування, громадських об'єднань про надання інформації, копій документів, необхідних адвокату для надання правової допомоги клієнту (ч.1 ст. 24 Закону).

Певним позитивним аспектом нового Закону є чітке встановлення строку надання адвокату відповідної інформації. Так, орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їх посадові та службові особи, керівники підприємств, установ, організацій, громадських об'єднань, яким направлено адвокатський запит, зобов'язані не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту надати адвокату відповідну інформацію, копії документів, крім інформації з обмеженим доступом і копій документів, в яких міститься інформація з обмеженим доступом. Але в цій же статті вказується, що у разі якщо адвокатський запит стосується надання значного обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних, строк розгляду адвокатського запиту може бути продовжено до двадцяти робочих днів з обґрунтуванням причин такого продовження, про що адвокату письмово повідомляється не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання адвокатського запиту. Встановлення в даному випадку таких оціночної категорії «значного обсягу інформації» або «значної кількості даних», які є критерієм до можливості подовження строку розгляду адвокатського запиту до 20 робочих днів, може нівелювати ефективність даного механізму отримання інформації.

В даному випадку слід врахувати й те, що подовження строку розгляду адвокатського запиту до 20 робочих днів взяте за аналогією з положень Закону України «Про доступ до публічної інформації» (ч.4 ст.20) [2]. Крім цього, про ототожнення права на адвокатський запит і права на доступ до публічної інформації свідчить і положення п.3 ч.2 ст.24 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» в якій зазначається, що у разі якщо задоволення адвокатського запиту передбачає виготовлення копій документів обсягом більш як десять сторінок, адвокат зобов'язаний відшкодувати фактичні витрати на копіювання та друк. Розмір таких витрат не може перевищувати граничні норми витрат на копіювання та друк, встановлені Кабінетом Міністрів України відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації».

Отже, в даному випадку можна прийти до висновку, що законодавець не робить чіткої різниці між правом на адвокатський запит та правом на отримання публічної інформації. Але в даному випадку повністю не враховується специфіка адвокатської діяльності, оскільки не можна порівнювати суб'єкта, якому потрібна інформація (публічна) для реалізації своїх законних прав, та адвоката, який реалізовує свої законні повноваження шляхом збирання певної інформації для захисту прав іншої особи. Тому, можна прийти до висновку про повне нівелювання законодавцем правом адвоката на запит, порівнявши його з правом будь-якої особи на публічну інформацію.

Література:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 5 липня 2012 р. № 5076-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 62. – Ст. 17.
2. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13 січня 2011 № 2939-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 32. – Ст. 314.